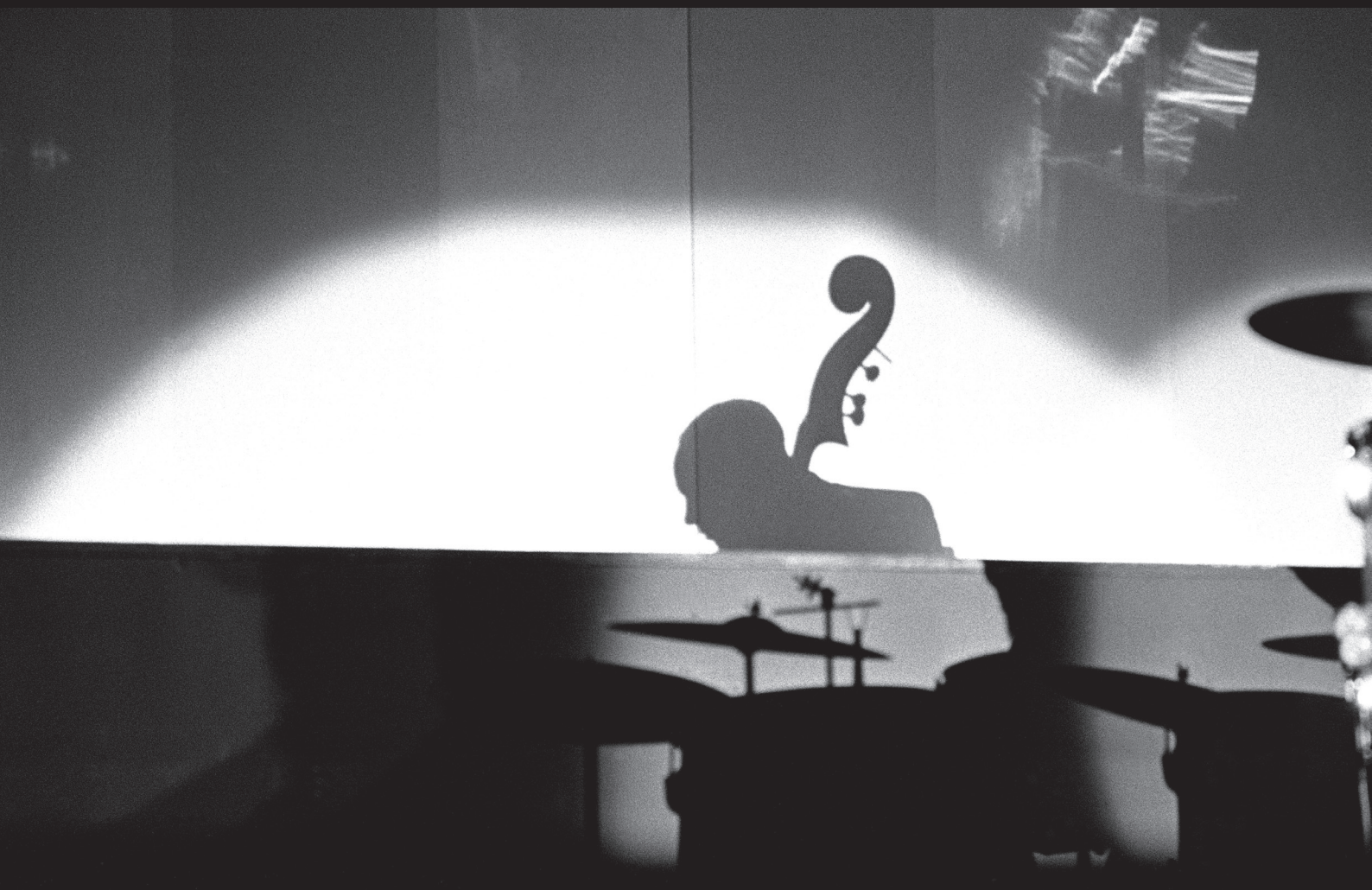

JAZZSAMLINGERNE VED
SYDDANSK UNIVERSITETSBIBLIOTEK
FOTOGRAFIER

SDU
SYDDANSK
UNIVERSITETSBIBLIOTEK

EN FOTOGRAF EN FAN EN LEGENDE

JAZZSAMLINGERNE VED SYDDANSK UNIVERSITETSBIBLIOTEK
FOTOGRAFIER

EN FOTOGRAF. EN FAN. EN LEGENDE.

Ben Webster. Front Street Studio New York, 1964. Foto: Ole Brask

JAZZSAMLINGERNE VED SYDDANSK UNIVERSITETSBIBLIOTEK
FOTOGRAFIER

**EN FOTOGRAF
EN FAN
EN LEGENDE**

ODENSE 2016

© Syddansk Universitetsbibliotek 2016

Redaktion, tekster og transskribering: Anne Helle Jespersen, Thomas Kaarsted og Frank Büchmann-Møller.

Omslag og grafisk tilrettelæggelse: Jeppe Lomholt Akselbo.

Billederne på omslaget er taget af Ole Brask. Se i bogen for nærmere oplysninger.

Trykt i 500 eksemplarer på Print & Sign, SDU.

ISBN: 978-87-93496-14-9

Denne udgivelse er Open Access. Billeder og tekster må dog ikke reproduceres uden tilladelse eller kildeangivelse.

Billederne i værket stammer fra Jazzsamlingerne ved Syddansk Universitetsbibliotek:

Ole Brask Samling

Timme Rosenkrantz' Samling

Ben Websters Samling

Privatfotos af Ben Webster er doneret til SDUB af Ben Webster Fonden og trykt med tilladelse fra denne.

Udgivet af

Syddansk Universitetsbibliotek

Campusvej 55

DK-5230 Odense M

INDHOLD

Om jazzsamlingerne på Syddansk Universitetsbibliotek	6
Om denne udgivelse	7
Timme Rosenkrantz interviewer Benny Carter, første del	9
Ben Webster og hans private fotografier	11
Interview med Benny Carter, anden del	25
Ole Brask og hans jazzfotografier	27
Interview med Benny Carter, tredje del	47
Fotografier fra Timme Rosenkrantz' Samling	49
Oversigt over jazzsamlingerne på Syddansk Universitetsbibliotek	61

Om Jazzsamlingerne ved Syddansk Universitetsbibliotek

Musikafdelingen på Syddansk Universitetsbibliotek har ved forskellige donationer og erhvervelser siden 1997 fået status som et spændende og efterhånden omfangsrigt jazzarkiv, der henvender sig til særligt interesserede jazzforskere og den interesserede offentlighed. Det er disse samlinger og arkivalier, som vi løfter en flig af i denne udgivelse.

Grundstammen blev lagt, da biblioteket i juli 1997 modtog en række samlinger fra det daværende Det Danske Jazzcenter, da dette måtte ophøre med sin virksomhed. Store dele af samlingerne blev overført til det daværende Odense Universitetsbibliotek – herunder centerets offentlige

samling, Timme Rosenkrantz' Samling, Ben Websters Samling, Radio Jazz' Samling og Erik Lindemanns Samling – en mindre del kom til Dansk Jazzforbund, mens den del af samlingerne, der tilhørte centerets leder, Arnvid Meyer, siden er købt af Det Kongelige Bibliotek.

Samlingerne er siden udbygget ved køb og donationer, bl.a. med de private samlinger fra Svend Asmussen og Richard Boone samt samlingen af negativer fra fotografen Ole Brask. Samlingerne er placeret i Musikafdelingen, som pt. har til huse på Syddansk Musikkonservatorium i Odense.

Registrarer til Jazzcenterets bånd- og

Duke Ellington Orchestra indspiller for Columbia i 30th Street Studio i New York, 1962. Foto: Ole Brask

Lionel Hampton. Koncert på gaden i New York, 1975. Foto: Ole Brask

videosamling og til Rosenkrantz', Websters og Lindemanns samlinger fulgte med ved overtagelse. Alle bøger, noder, plader, cd'er og dvd'er er ligesom alle spolebånd i Rosenkrantz', Websters og Asmussens

samlinger katalogiserede, og kan findes i bibliotekets katalog.

Pt. koncentrerer indsatsen om registrering af spolebåndene i jazzcenterets samling.

Om denne udgivelse

Denne udgivelse fokuserer på fire centrale områder i samlingerne og afspejler samtidig nogle pt. delvis nye sider af jazzlivet og -historien. Vi har valgt at fokusere på en fan, en fotograf og en legende, her fortalt i omvendt rækkefølge.

Ben Websters Samling indeholder billeder og arkivalier, og vi har valgt med venlig tilladelse fra Ben Webster Fonden at bringe en række hidtil upublicerede private fotografier fra tiden midt i 1960'erne. Det er ikke for meget

at kalde Webster (1909-1973) en **legende**, som derved får en ekstra nuance.

Samlingerne indeholder som nævnt også værker af den internationalt anerkendte **fotograf** Ole Brask (1935-2009), som sidst i 1950'erne flyttede til New York, hvor han blev en del af byens jazzmiljø. Brask er mest kendt for sine ikoniske portrætter af jazzens store navne, hvoraf en lille del gengives her – herunder nogle på katalogets bagside.

Endelig har vi fundet plads til en række fotos fra Timme Rosenkrantz' Samling. Rosenkrantz (1911-1969) var den ultimative jazzfan, og havde i en menneskealder sin gang på både de bonede gulve og beværtningerne. Samlingen rummer både indsamlede PR-fotos og Rosenkrantz' egne private fotos, hvoraf et udpluk af sidstnævnte er med i denne publikation.

Derudover indeholder samlingen også interviews og arkivalier, ligesom Rosenkrantz' interview med Benny Carter (1907-2003) åbner for en række af dennes inspirationskilder gennem en næsten 80 år lang karriere.

En interessant krølle på temanerne i denne bog er forholdet mellem Ben Webster og Benny Carter. Webster havde stor respekt for sidstnævnte – både som person og som instrumentalist, og med god ret. De to mødtes ofte ved grammofonindspilninger, og Webster var oven i købet i begyndelsen af 50'erne hyret til at spille i Carters lille orkester i Los Angeles.

Efter Ben Webster var flyttet til Europa,

mødtes de også af og til ved festivaler, og Arnvid Meyers orkester havde i to omgange Benny Carter og Ben Webster sammen på turné rundt i Danmark, i juni 1971 og maj 1973, blot nogle få måneder før Webster døde. Ved den sidste lejlighed havde Meyer også trompetisten Harry "Sweets" Edison med, hvilket udgjorde noget af en all star besætning.

Optagelser fra begge disse turnéer eksisterer, men er ikke udgivet. DR-TV optog og udsendte en optagelse fra 1973 fra Næstved, men den er ikke kommet på dvd endnu. Jesper Thilo, der var medlem af Arnvid Meyers orkester og derfor mange gange var sammen med Webster, har fortalt, at Webster havde så stor respekt for Carter, at han altid i dagene op til at de skulle spille sammen, øvede sig rigtig meget – noget, han ellers aldrig gjorde.

Samlet er det tanken, at disse nedslag afspejler bredden, dybden og tyngden i Jazzsamlingerne. Men vigtigst af alt, at de føjer en ny flig til den rige og spændende jazzhistorie, der findes i forvejen.

Odense, 16.09.2016, redaktionen.

Timme Rosenkrantz interviewer Benny Carter

Del 1

Interview med Benny Carter i New York ved Timme Rosenkrantz den 30. marts 1967 med henblik på udsendelse i Danmarks Radio. Samtalen omhandler Carters karriere og indflydelsen fra Frankie Trumbauer, en af de ledende saxofonister i 1920'erne og 30'erne, om Lester Young som altsaxofonist og klarinettist, om swing, samtidig jazz, the Beatles, vokalister, Louis Armstrong, Zoot Sims, James Moody, Freddie Hubbard, Teddy Wilson og Gerald Wiggins – som Carter enten rendte på eller som inspirerede ham.

For en nærmere introduktion til Timme Rosenkrantz henvises til side 49.

TR: Today we are talking to Benny Carter. A very old friend and a favorite musician. Now, Benny, we've known each other for a very long time, I think it was in 1934 I first met you?

BC: That's right, it was 1934.

TR: And you made New York a happy home for me.

BC: Well, you made it pretty happy for us too, you know. You came over with a great personality and a sort of brand new style of humor to which we had been a little unaccustomed, and if you remember we had Teddy Wilson and Cozy Coles and all the boys, and we enjoyed you very much and still do.

TR: I will never forget your band from the Empire Ballroom. I think that was just a little after you made those records, 'Symphony in Riffs' and 'Devils Holiday' that are still very, very popular in Europe, and still selling.

BC: Well, I'm happy to know that. That is always nice to hear.

TR: I wanted to ask you a few questions about the things you did before then. You started playing when you were a kid I suppose?

BC: Yes, I started taking lessons when I was about 10 years old.

TR: Saxophone?

BC: No, piano. I didn't take up the saxophone 'till I was 14.

TR: Who was your first influence, who made you wanna play?

BC: Who made me wanna play the saxophone?

TR: Yes.

BC: Frankie Trumbauer.

TR: We have talked about that before. It's so seldom you hear anybody mention Frankie Trumbauer. Do you think he was really a great saxophone player?

BC: To me he most certainly was. He had sound, intonation and great phrasing for that day. And I use the term 'that day' intendedly.

TR: He probably would have changed with the time like a lot of other people have?

BC: No doubt he would have, because he was a very astute musician.

TR: That was the time Coleman Hawkins started playing too, wasn't it?

BC: Yes, aha, well actually Coleman was a bit before, because I remember hearing Coleman with Mamie Smith's band before I

En yngre Benny Carter, cirka 1940. Gennem sin næsten 80 år lange karriere spillede Carter sammen med stort set alle jazzens store navne. Han ledede små og store orkestre, spillede på flere instrumenter og var derudover en glimrende sanger. Han døde i 2003, 95 år gammel. Billedet er dedikeret til Timme Rosencrantz. Foto: DeBarron Studios.

even played saxophone.

TR: Is that so, aha. Trumbauer was also an inspiration to Lester Young, I understand, which surprised me very much –

BC: Oh, that surprises me, too!

TR: – Because Lester played so differently, but he always talked about Trumbauer.

BC: Well, I've gotta tell you something. You just mention that Lester played so differently. I'd like to point out something here that a lot of people aren't familiar with. You never heard Lester play alto, did you?

TR: No.

BC: Okay. As you know, Trumbauer was really a C melody player [mellemtung mellem alt og tenor, red.]. That's what he played when I heard him. And my instrument was alto, that's what I picked up. No, but actually I got a C melody before I got an alto.

Fortsættes side 25

Ben Webster og hans private fotografier

Ben Webster blev født i Kansas City i 1909. Han begyndte sin karriere som pianist, men skiftede tidligt til alt- og tenorsaxofon, hvor han i begyndelsen af 1930'erne gjorde sig bemærket hos Bennie Moten. Derefter flyttede han til New York, hvor han arbejdede i forskellige swingbands. Webster fik sit gennembrud, da han kom til Duke Ellingtons orkester, hvor han spillede en årrække, inden han påbegyndte en lang solokarriere.

Ben Webster turnerede som solist i skiftende rytmegrupper, indtil han i 1964 flyttede til Europa og bosatte sig i København, hvor han – med en udstikker til Holland – boede i årene frem til sin død. Billederne på de følgende sider er upublicerede private fotografier fra tiden midt i 1960'erne. Webster turnerede ofte i Frankrig, England og det øvrige Europa, herunder Skandinavien, og en del af billederne er øjebliksbilleder fra disse længerevarende ophold hos venner, bekendte og kolleger.

Midt i 1960'erne blev Webster kæreste med Grethe Kemp, der var sangerinde og børnebogsforfatter, og flyttede ind hos hende. Kemp kendte den københavnske jazzscene indgående, hvilket hjalp Webster med at falde til i København. De blev hurtigt uadskillelige, og hun tog ofte med på hans turnéer. Hendes stedfar var den kendte arkitekt og lyriker Poul Henningsen (PH), som Webster kom glimrende ud af det med.

I den periode var Webster en hyppig gæst og musiker i Jazzhus Montmartre, hvor han af og til spillede med Arnvid Meyers Orkester, som han i perioder også turnerede med. Efter Herluf Kamp-Larsen overtog Montmartre i begyndelsen af 1960'erne

udviklede spillestedet sig til et af de vigtigste i Europa, og en lang række jazzmusikere bosatte sig i København. Udover Webster gjaldt det fx også Kenny Drew, Stuff Smith, Dexter Gordon og Idrees Sulieman, som alle optræder på de næste sider.

Ben Webster døde under en af sine mange turnéer i Amsterdam i 1973 og er begravet på Assistens Kirkegård i København.

Ben Webster, 1964. Foto: Ole Brask

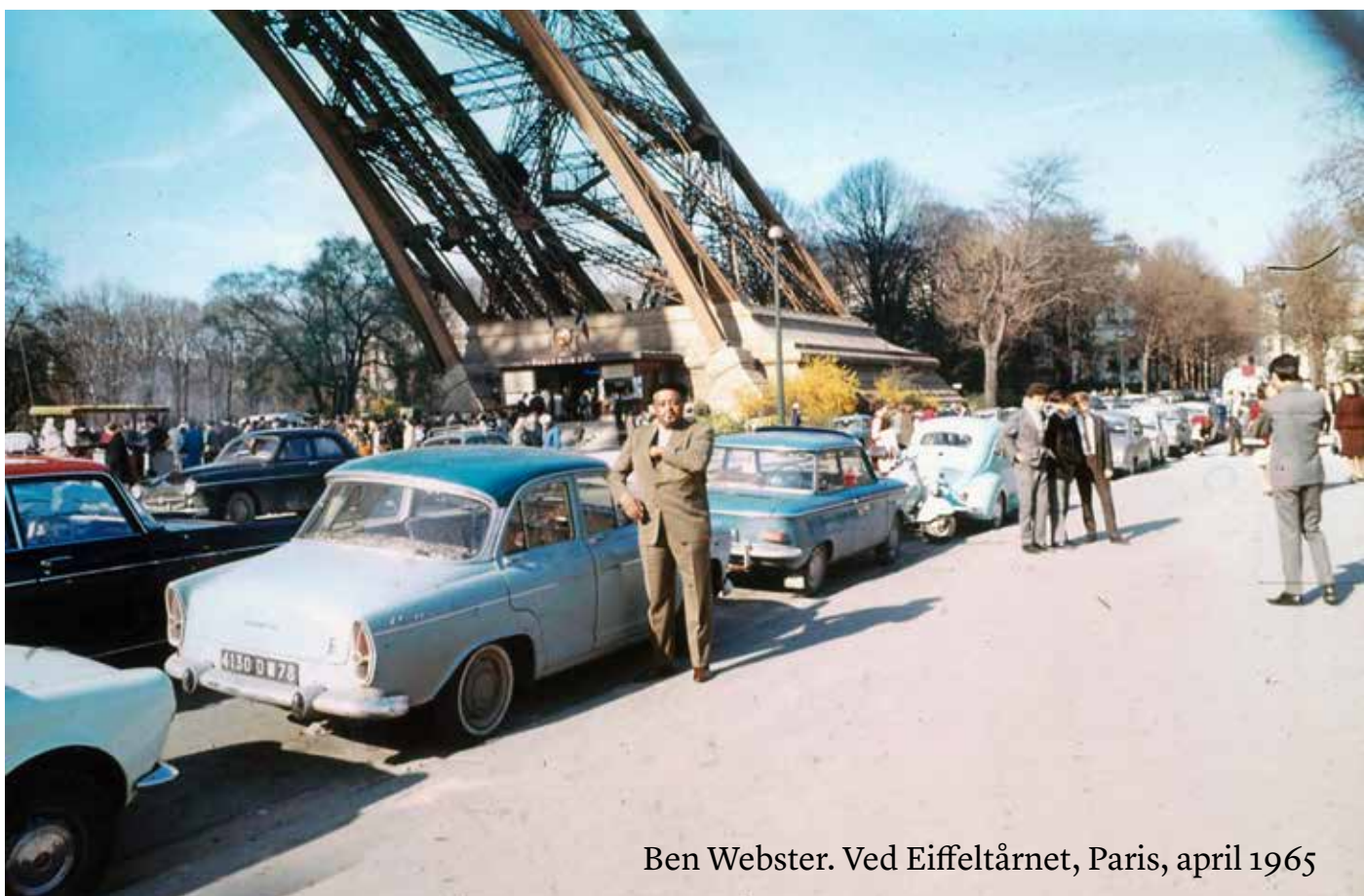
Boy Edgar's Big Band. Prøve i radiostudie i Amsterdam, juli 1966

Arnvid Meyer og Hans Nymand. Angiveligt på Storebæltsfærgen, 1965

Fredrik Norén (dr), Arne Wilhelmsson (b) og Lars Sjösten (p). Turne med Ben Webster i Nordsverige, februar 1965

Ben Webster. Ved Eiffeltårnet, Paris, april 1965

Grethe Kemp. London, marts 1965

Grethe Kemp. Paris, marts 1965

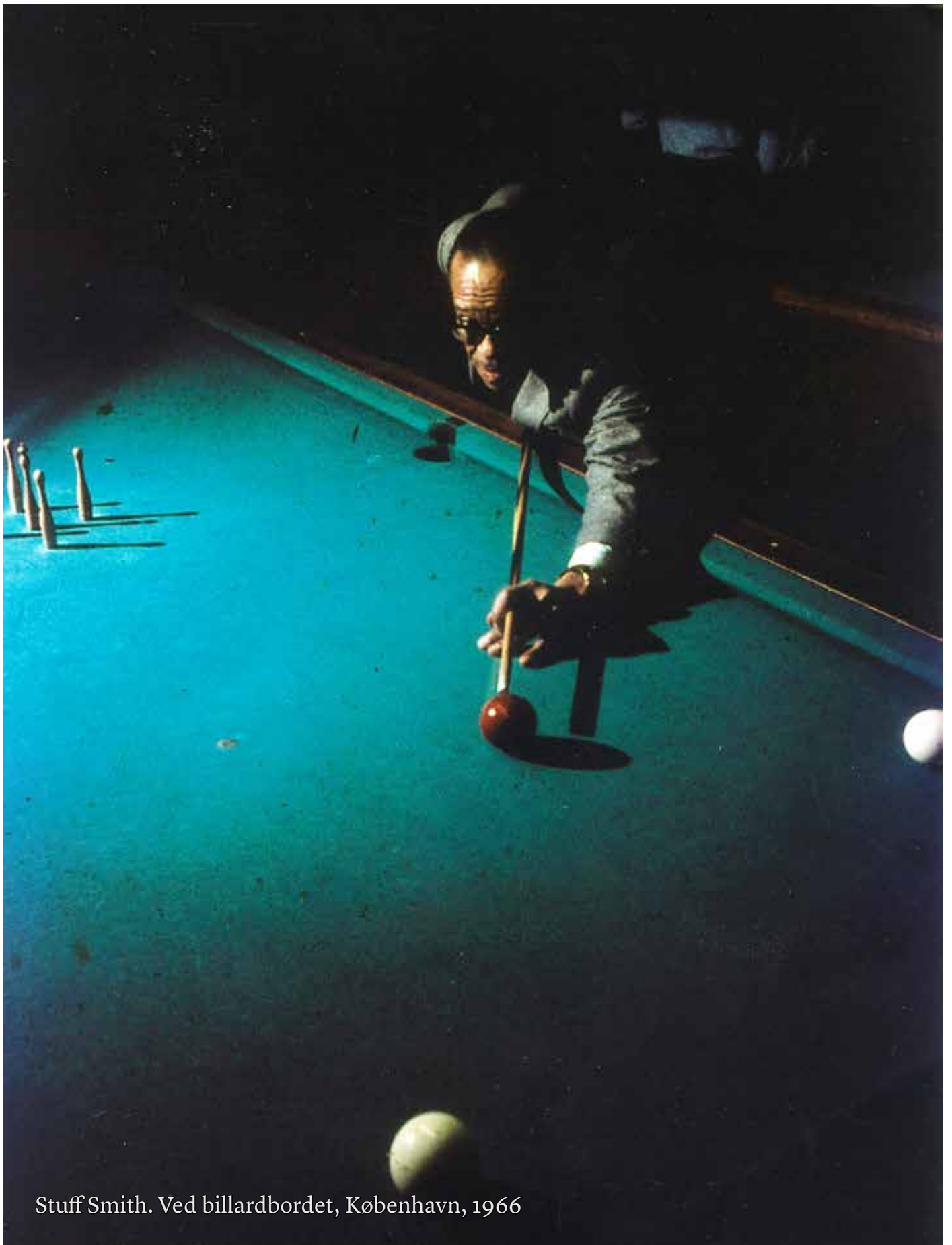
Ben Webster og Grethe Kemp (i rødt). Uden for deres hotel i Paris, april 1965

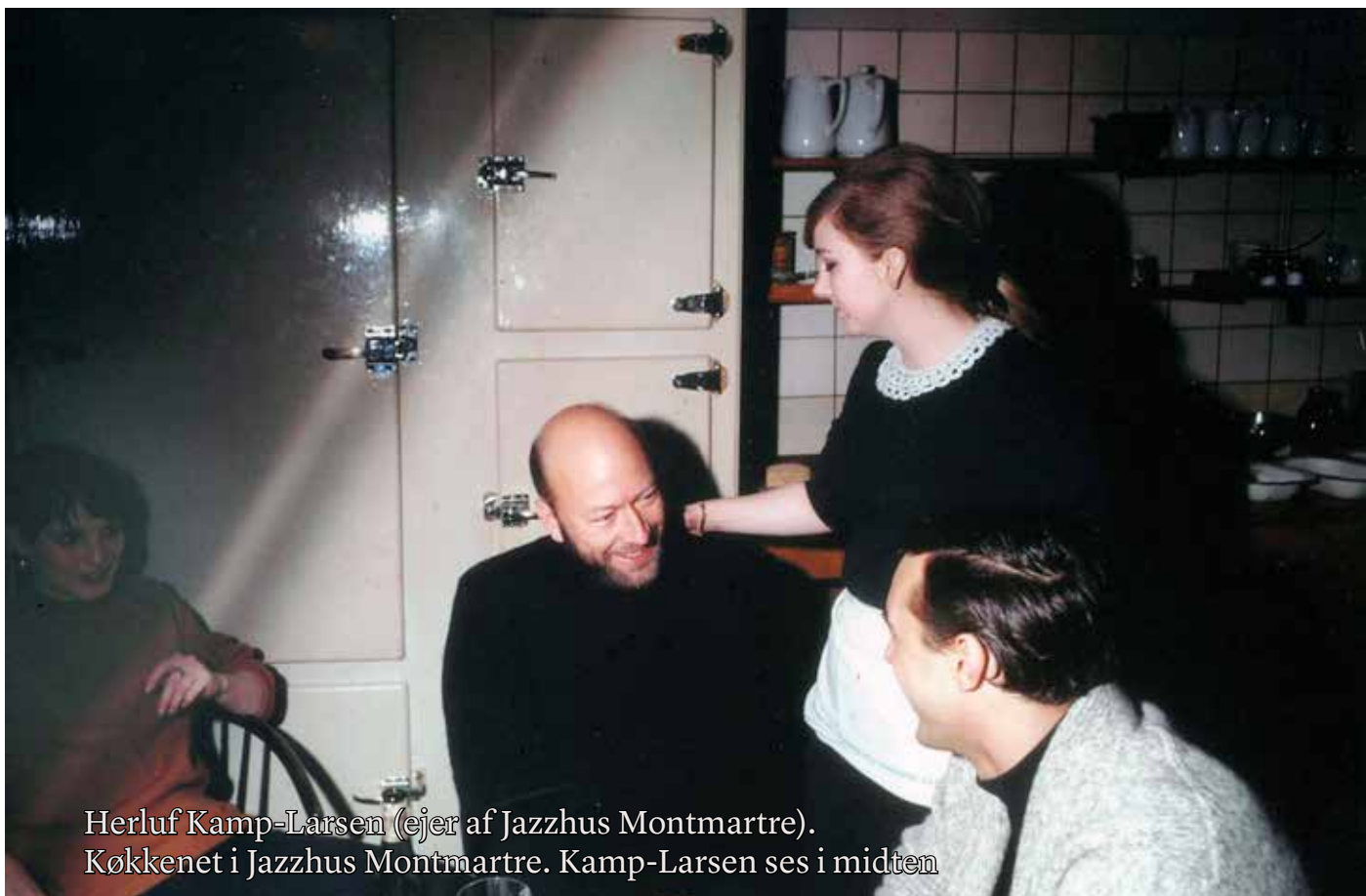
Ben Webster, Buck Clayton og Joe Turner. London, maj 1965

Ben Webster. Besøg hos venner i London, maj 1965

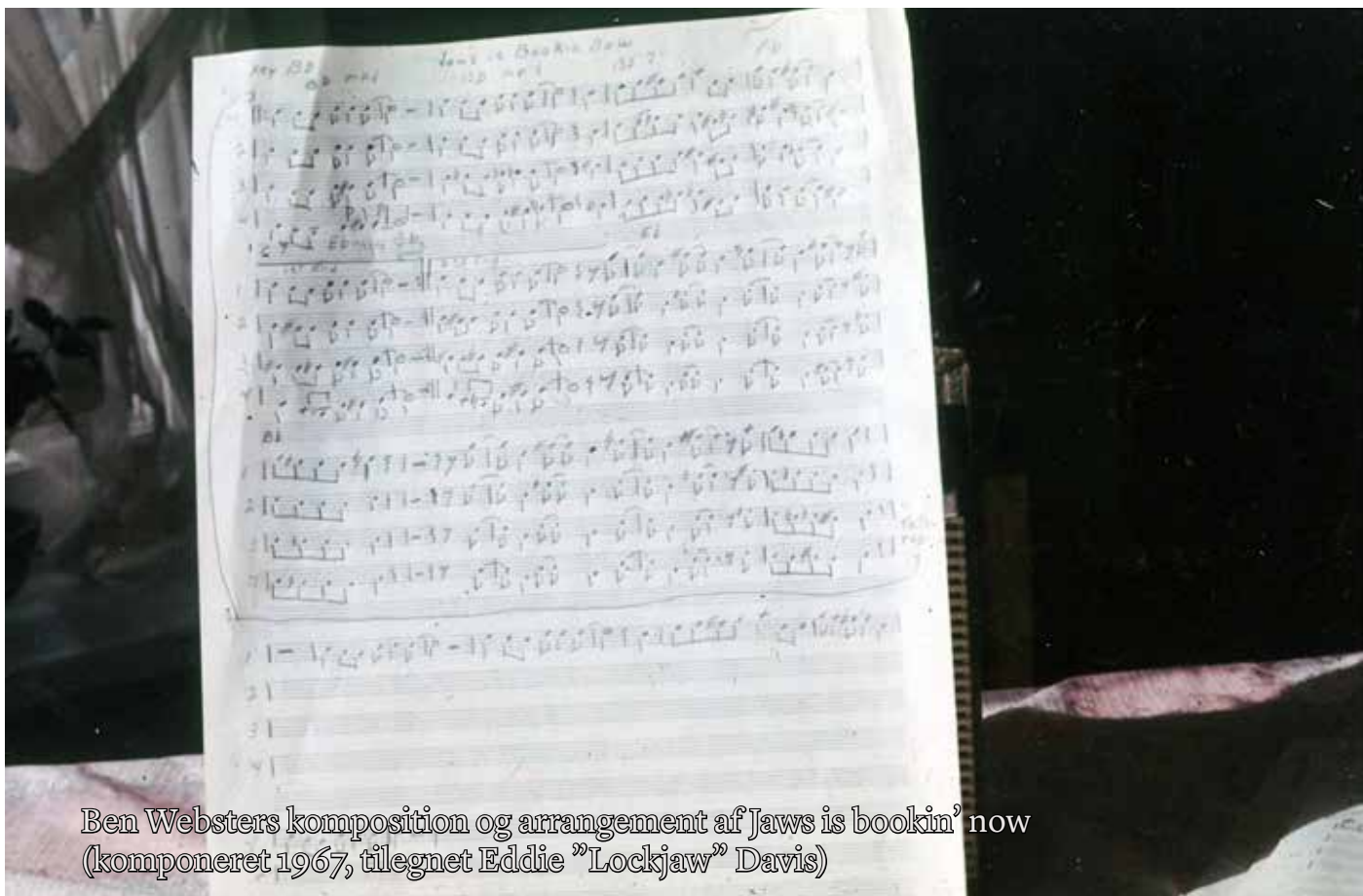
Stuff Smith. Ved billardbordet, København, 1966

Herluf Kamp-Larsen (ejer af Jazzhus Montmartre).
Køkkenet i Jazzhus Montmartre. Kamp-Larsen ses i midten

Stuff Smith (nr. 2 fra venstre). I sit hjem i København, 1965

Ben Websters komposition og arrangement af Jaws is bookin' now
(komponeret 1967, tilegnet Eddie "Lockjaw" Davis)

Bassisten Pops Foster, Tivolis Koncertsal, den 12. februar 1966

Fra venstre: Makaya Ntshoko, Erik Mølbak, Ray Nance og Jørgen Borch
Vingården, København, 1966

Idrees Sulieman og Dexter Gordon. Jazzhus Montmartre, København, 1965

Stuff Smith. Vingården, København, 1966

Poul Henningsen (PH) og Grethe Kemp (datter af PH).
I PH's sommerhus, Skagen, 1965

**BEN
WEBSTER
CARMELL
JONES** **JAZZHUS
MONTMARTRE
ST. REGNEGADE**
**KENNY DREW
NIELS HENNING ØRSTED
RUNE CARLSSON** **3-31**
MAI

Plakat, 1966

Ben Webster og Carmell Jones. Radiohuset, København, maj 1966

Ben Webster. Oslo, august 1966

Kenny Drew. Radiohuset, København, maj 1966

Timme Rosenkrantz interviewer Benny Carter

Del 2

Fortsat fra side 10.

BC: Now, Trumbauer influenced Lester, because Lester played alto before he played tenor. I first heard Lester Young in Minneapolis, one of the twin cities, and he was playing alto. He scared the daylight out of me, playing alto. And it wasn't until some years later when I came back from Europe in '39 when he was with Count Basie Orchestra that I remember hearing him play tenor. But before then I heard him play alto, and I can understand now that Trumbauer could have influenced him somewhat.

TR: Well, Lester actually played tenor with an alto tone –

BC: Yes, well, because he had previously been an alto –

TR: Oh, I see, well that explains a lot of things! As far as I'm concerned, I heard Lester a very few times play clarinet, and he's one of my favorite clarinet players –

BC: Yes, mine too, haha!

TR: I think he could have really made it big on that instrument.

BC: Yes, if he'd wanted to dedicate his talent just to that instrument, as Mr. Goodman did ... haha ...

TR: But let's not talk about Lester, after all we wanna talk about you. Maybe you can tell us a few things about when you first started arranging?

BC: Well, I don't know, I first started arranging, I guess, probably in the late 20's when I was playing with Charlie Johnson's Orchestra. Those were the first arrangements, I did.

TR: I suppose you listened a lot to Don Redman at that time?

BC: Ohh, with two ears, big and wide open! I most certainly did! He was the man to whom we should listen. In those days he was way ahead of everybody. Yeah, that was just a wonderful man!

TR: I understand you played a short time with Duke Ellington's band, is that so?

BC: For two weeks I replaced a musician, let's see, it was Harvey Boone, sure, who later played with Fletcher [Henderson, red.]. Harvey was ill for a couple of weeks and I replaced him.

TR: I've told you before, I very often listen to those arrangements you made there in the beginning of the 30's, and it seems to me that your band and your arrangements were so far ahead of anybody. Your arrangements were so different.

BC: Well, I'm glad to hear you say that. But of course, at this particular time I'm more interested, rather than being a hit, in staying abreast of the times, haha!

TR: Talking about being abreast, what do you think of the modern big band arrangers of today?

BC: The modern big band arrangers of today ... well ... eh ... of course ... now, when you say the "modern big band arrangers" ...

TR: Well, I should probably say the big band arrangers of today ...

BC: Yes, well, I think many of them are very

good just like in any other day.

TR: Do you have any particular favorite?

BC: Hmm, well, I like all of them that are good. Because, I agree that there are two kinds of music, you know, good and bad.

TR: That's what Louis Armstrong told me years ago ...

BC: Oh really? Well, I think it still holds true today!

TR: And what do you think of the new school of jazz, the free forms and the avantgarde music?

BC: I just think that we should not handle it with jazz, we should not put a jazz thing on it. But of course, at the same time that I might feel that jazz is not jazz unless it swings, jazz means many different things to many different people at this time! And jazz, the way that you and I knew it ... well, it's just something else today. I don't know how we can say that we're wrong or we're right, or they're wrong or they're right, but it confuses me when they call it jazz, it's just, to me, a foreign kind of music!

TR: What would you call it if you had to put any kind of a label on it? You wouldn't call it swing music, obviously ...

BC: Well, obviously not, no. But I wouldn't try to put a handle on it. That's what I think is wrong with the music. Because, much of it is not clarified, I think a lot of it is even good, if it were considered to be something else! That's what I mean.

TR: Oh, I see.

BC: I'm not going to say that it's bad because it is new, this is certainly not true. But a lot of it just should not be called jazz. Even if they wanna put their own name on it and call it something else, or, as I say, maybe jazz has

evolved to this, because this is certainly jazz to somebody, but not to me.

TR: Apparently they're trying now, and I hope they succeed, to bring back the big bands. I see that all over New York here, and the bands are playing more or less in the old tradition. Like, I just heard the Charlie Barnett Band, it's a wonderful band, but it doesn't have that new sound that people seem to want today, but still it makes quite a hit here in New York.

BC: Well, it's a big question in my mind. As much as I would like to see it, there is a big question in my mind as to whether or not the big bands will ever come back as we know them. Because, generations must certainly move on. You know, we just gotta step back and get out of the way and let progress go or go along with it! I think big bands might have a great impact on the music industry, but I think something's gonna have to be added.

TR: Well, we're certainly not progressing, I don't believe, with the Beatles and the Rolling Stones, and the Tijuana Brass.

BC: Well, I won't say that. I disagree. This might sound strange to you, but I think that in a way we are progressing even though sometimes it might seem like we are retrogressing because of what they're doing. They're digging up what we might call roots, you know? And they're mixing the roots. When I say roots I mean specifically American roots which go back to the negro slave music and to the church music and the mixture of this with the latin rhythm and the latin sound. I think this has produced something quite interesting. And in the matter of the Tijuana Brass, I think this is a very, very fine performing outfit. And if there are many people who like it, as is evidence by their record sales, it can't be bad.

Fortsattes side 47

Ole Brask og hans jazzfotografier

Ole Brask blev født på Christianshavn i København i 1935 som enebarn af prokurist Anaja Olsen og damefrisør Amalie Olsen, som i sin ungdom var emigreret til USA og havde amerikansk statsborgerskab, men vendte hjem under krisen i 30'erne, hvor hun mødte Brasks far. I 1952 fik Brask realeksamen fra Vestre Borgerdyd og blev journalistelev i Nykøbing Falster i begyndelsen af 1950'erne. Han fuldførte aldrig uddannelsen, men opdagede i stedet sin sans for at se og fastholde oplevelser med kameraet. I 1959 rejste Brask til New York, hvor han blev assistent for den verdensberømte portrætfotograf Richard Avedon (1923-2004) og frem til 1976 tog nogle af tidens mest ikoniske fotografier af jazzens allerstørste navne.

Allerede i sine drengeår havde Brask lyttet til musikere som Svend Asmussen og Leo Mathisen og til grammofonplader med amerikansk jazz, som kom til landet gennem de udstationerede amerikanske soldater under krigen. Favoritvinylen var med Louis Armstrong And His All Stars og efter Armstrongs besøg i København i 1949 blev jazzten til en livslang kærlighed.

Brask fik smag for internationale jazzklubber under et ophold i Paris 1953-54, og tilbage i København, hvor han 1955-56 var indkaldt til Livgarden, tog han sit kamera med til jazzkoncerter i K.B.-Hallen og til efterspil i Forsvarsbrødrenes kælderlokaler i Linnésgade. Qua sit talent fik Brask hurtigt sine fotos af jazzens store navne bragt i Mandens Blad, og en nattjans som freelancefotograf på Politiken førte til en lang række opgaver for avisen. Et journalistisk-musisk samarbejde opstod med redaktør Gert Munch, som indsatte Brasks fotos i sine meget personlige layouts i først tillægget Ma-

gasinet og siden BT, hvilket gav Brask en vigtig adgang til bladverdenen.

Drevet af eventyrlyst og sin kærlighed til jazz – og måske ungdommelig oprørstrang, da moderen på baggrund af egne erfaringer altid havde frarådet Brask at rejse til USA – tog Brask til New York, hvor han efter blot 4 dage fik sin første opgave: Han skulle fotografere jazzmusikeren Benny Goodman til Playboy. Goodman introducerede Brask for andre af jazzens store koryfæer og Brask udvidede hurtigt sin bekendtskabsskreds i jazzmiljøet også godt hjulpet på vej af Timme Rosenkrantz, som Brask havde lyttet til jazz sammen med i ungdomsårene i København.

Brask fik hurtigt job og kom i lære hos den dengang meget kendte Avedon. Af Avedon lærte Brask at ”se med øjnene først, så med kameraet”, og det satte et afgørende præg på Brasks måde at se og give sig tid, når han iscenesatte og tilnærmede sig sit motiv. Brask arbejdede også for den japanske modefotograf Hiro Wakabayashi (1930-).

Afgørende bekendtskaber for Brasks karriere som jazzfotograf var pladeproducerne og jazzmæcenerne John Hammond og George Avakian, som gav Brask adgang til optagelser i pladestudierne hos Columbia Records. Her er flere af Brasks bedste billeder taget, blandt andet det legendariske foto af Louis Armstrong ved skrivemaskinen omgivet af sine noder iført hvide sokker og sandaler (s. 38 i denne bog). Samarbejdet med pladeselskabet gjorde, at Brask blev almindeligt anerkendt som ”celebrity photographer” og blev ophav til talrige pladeomslag.

Selvom Brask midt i jazzens guldalder var

havnet på helt rette sted, var det med at fotografere jazzmusikere ikke noget, man kunne leve af. I årene 1959-89 boede Brask i New York, London og Paris og arbejdede som reportagefotograf for internationale nyhedsmagasiner som Look, Time, Newsweek og Paris Match, og bidrog med materiale til mere end 75 dokumentarfilm for Thames, ABC og CBS 60 Minutes. Brask havde utallige opgaver som TV-fotograf verden rundt, ofte til krigshærgede områder, og dækkede blandt andet Fidel Castros cubanske revolution, Israel-Syrien konflikten i Golan-højderne og Vietnam-krigen i både Nord og Syd.

I 1961 arbejdede Brask som freelancefotograf for det prestigefyldte franske fotobureau Magnum, hvilket inspirerede ham til oprettelsen af den danske fotografgruppe Delta, hvor han var medlem 1964-72.

Det var, når Brask var hjemme i New York i 1960'erne, hvor han havde eget atelier over for Central Park, at han fik tid til at "hænge ud" med jazzfolket på steder som The Copper Rail og Beefsteak Charlie, hvor musikerne kom før eller efter arbejdet i pladestudier eller klubber. Han blev ofte gode venner med mange af de musikere, han mødte, og kom i deres hjem som privat gæst. Særlige venskaber opstod med bassisten Milt Hinton, selv en dygtig fotograf, og med Ben Webster, som begge besøgte Brask flere gange mens denne boede i Paris. Af andre kan nævnes trompetisten Chet Baker, vibrafonisten Lionel Hampton og tennismakkeren, trommeslageren Jo Jones, hvor af flere kan ses portrætteret på de følgende sider.

"Jeg har aldrig været jazzfotograf", skal Brask have sagt, "men bare haft gode bekendtskaber, sommetider virkelige venskaber, med så mange jazzskabere. Og så har jeg nu og da - men langt fra altid - haft mit kamera med mig, når

jeg var sammen med dem".

Brask skabte venskabelige portrætter af levende mennesker og et særkende ved Brasks jazzfotografier er, at de ofte fortæller noget om den fotograferedes væsen eller personlighed. Brask selv var tilbageholdende af væsen og brød sig ikke om at tage fotos under koncerter. Brasks billeder indeholder også fotografier af scenen, men han var mere interesseret i situationer, som opstod ud af dagligdagen i hjemmet, i studiet, på gaden eller i en eftermiddagstom koncertsal. Her indfangede Brask gode øjeblikke af et samvær. På nærportrætterne udstråler ansigterne ro og nærvær.

Efter en øjenoperation blev Brask uddannet som kok i Frankrig 1981-83. Fra slutningen af firserne måtte han indstille sin karriere som fotograf pga. grå stær. 1989-95 boede Brask skiftevis i Sydfrankrig og i Danmark, hvor han flyttede ind hos sin moder i barndomshjemmet på Peter Vedelsgade. Her boede han til sin død i 2009.

Brask efterlod sig bl.a. en mindre men meget fin samling af negativer, som Jazzsamlingerne ved Syddansk Universitetsbibliotek i 2012 modtog rettighederne til. Samlingen indeholder flest fotos fra starten og midten af 60'erne samt midten af 70'erne. "Hullet" skyldes formentlig Brasks arbejde med bogen Jazz People, som udkom i 1976. Bogen fik fremragende anmeldelser hos bl.a. New York Times og blev optrykt som paperback i 1993. I 1995 publicerede Brask i et samarbejde med den amerikanske jazzkritiker Dan Morgenstern, Ole Brask ... Photographs Jazz, hvori Brask skildrer sit liv sammen med og omkring jazzmusikerne. Udgivelsen har forord af Milt Hinton.

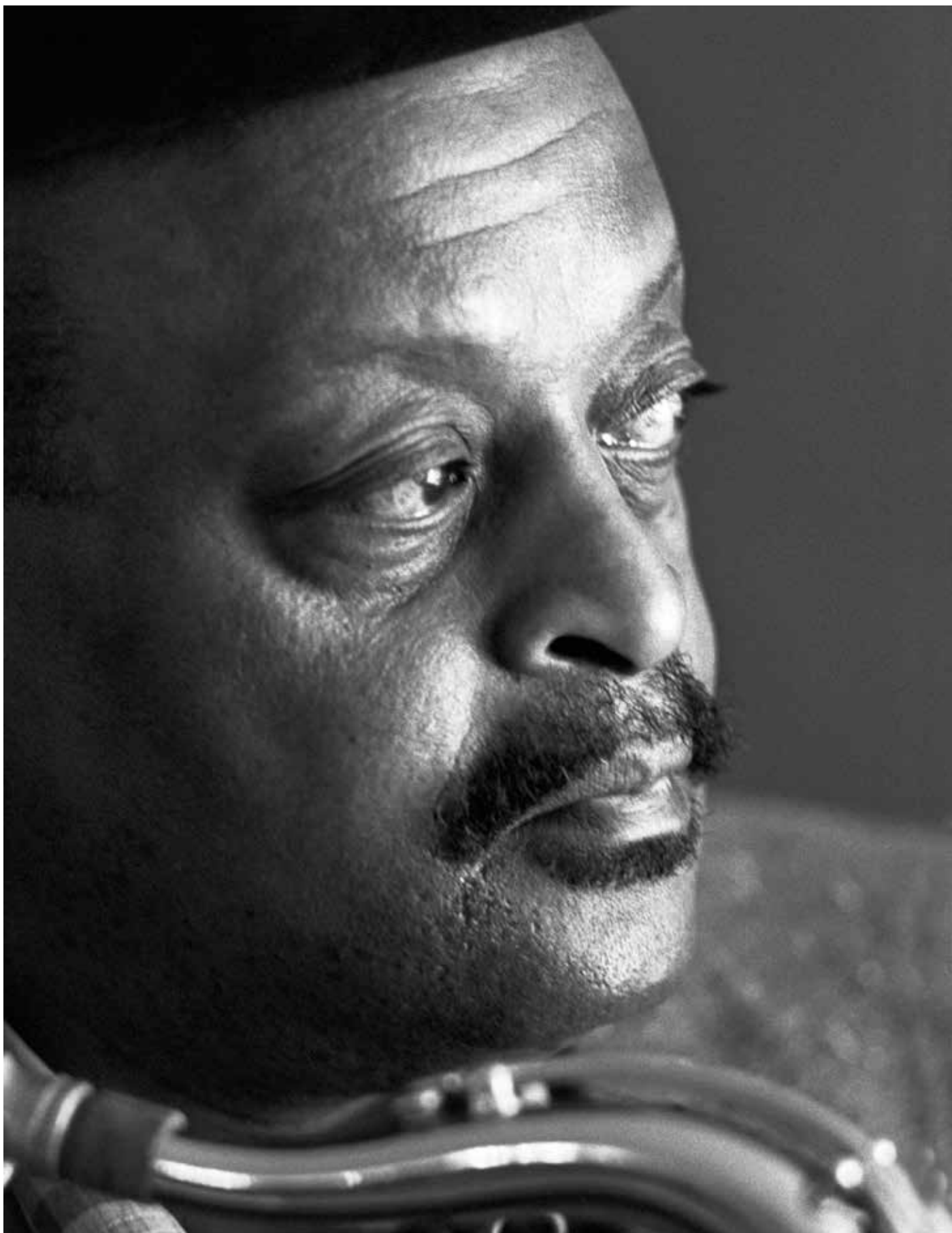
Ole Brasks Samling udgør en fremragende dokumentation af en af jazzens helt store epoker.

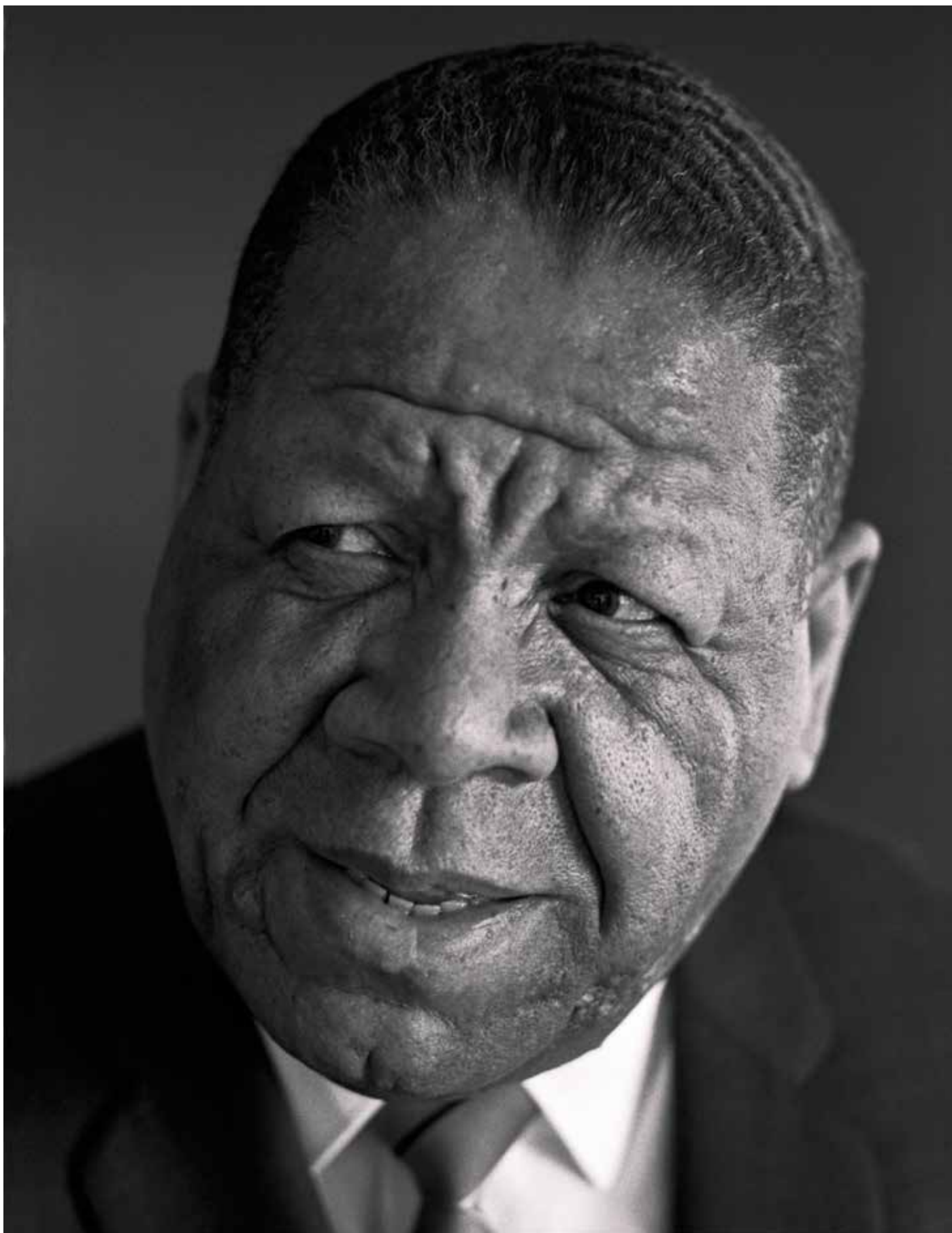
Lee Morgan. Med Art Blakeys Jazzmessengers, Odd Fellow Palæet, København, 1961

Mahalia Jackson. Madison Square Garden i New York, 1960

Ben Webster. Front Street Studio, New York, 1964

Henry Red Allen. New York, 1964

John Tchicai. Under indspilningen af lp'en "Four For Trane" med Archie Shepp Orchestra, New York, 1964

Ray Charles. Indspilning af "Hit The Road Jack" for A.B.C. Paramount, New York, 1961

Duke Ellington. Indspilning for RCA Victor, New York, 1969

Count Basie. I studiet i New York, 1966

Charles Mingus. I sit hjem i New York, 1975

Archie Shepp. New York, 1964

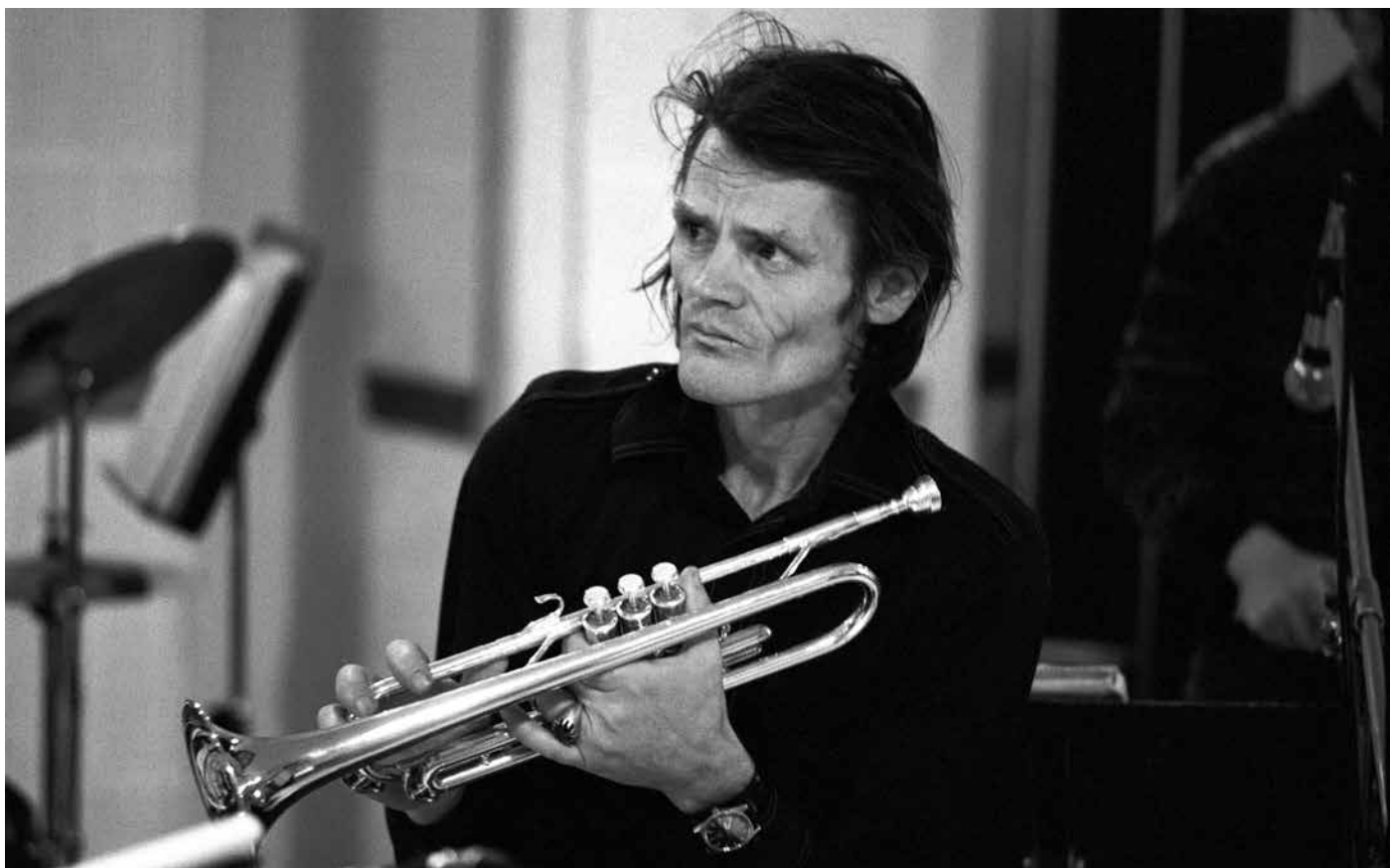
Dexter Gordon & Alex Riel. Metronome studiet i København, 1965

Helen Humes. Under TV-showet "The World of John Hammond", Chicago, 1975

Johnny Hodges. Indspilning for Verve, New York, 1969

Chet Baker. I studiet i New York, 1975

J. J. Johnson. Essen Jazz Tage, Tyskland, 1961

Louis Armstrong. Med sin skrivemaskine i studiet på Columbia, 1961

Billy Taylor & Dizzy Gillespie. Jazzmobile-koncert i Harlems gader, New York, 1966

Lionel Hampton. I sit hjem i New York, 1975

Buck Clayton. Studiesession på Columbia, 1960

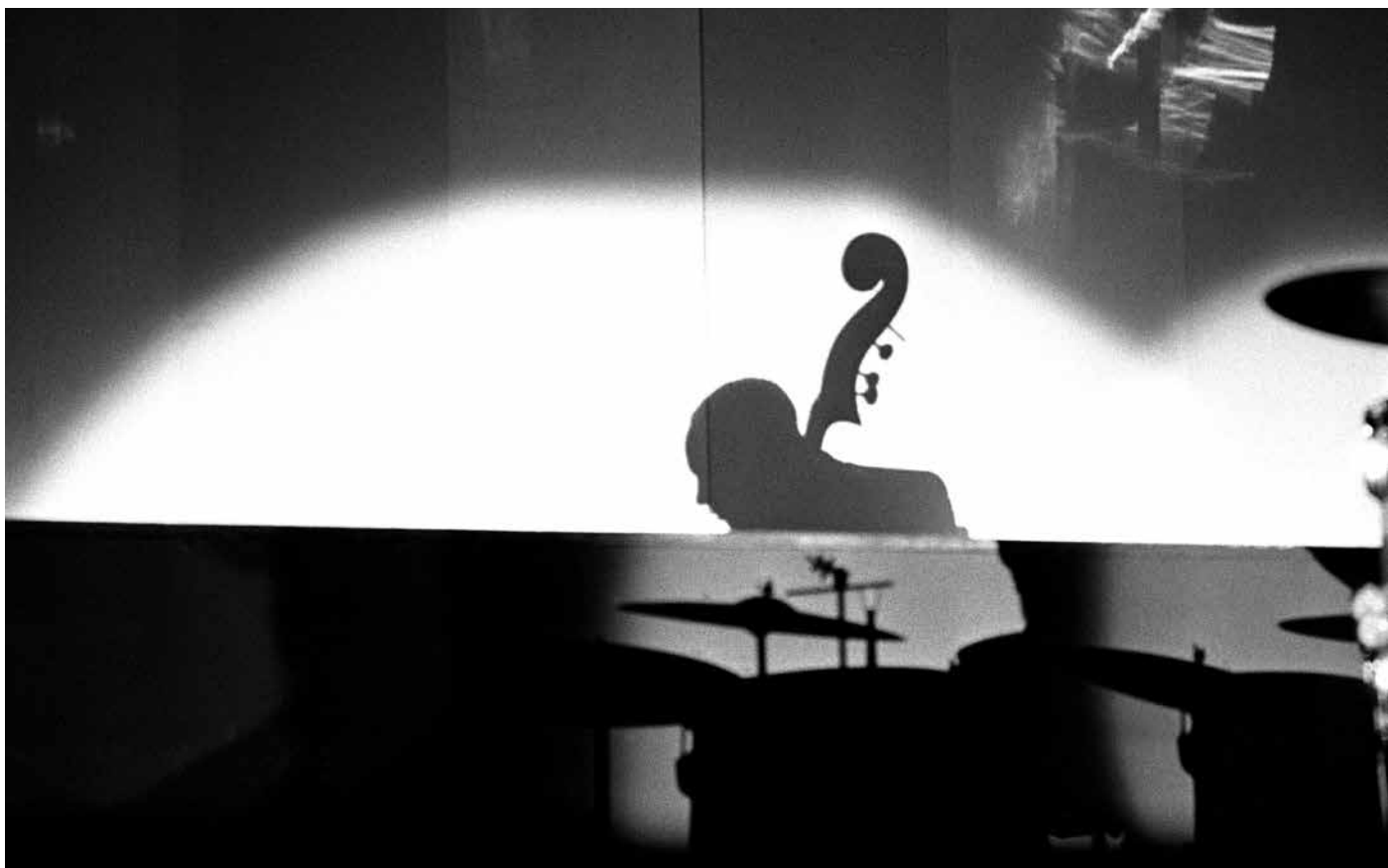
Joe Wilder. Dick Gibson's Colorado Jazz Party, 1975

Milt Hinton. New York, 1964

Eubie Blake. I sit hjem i New York, 1976

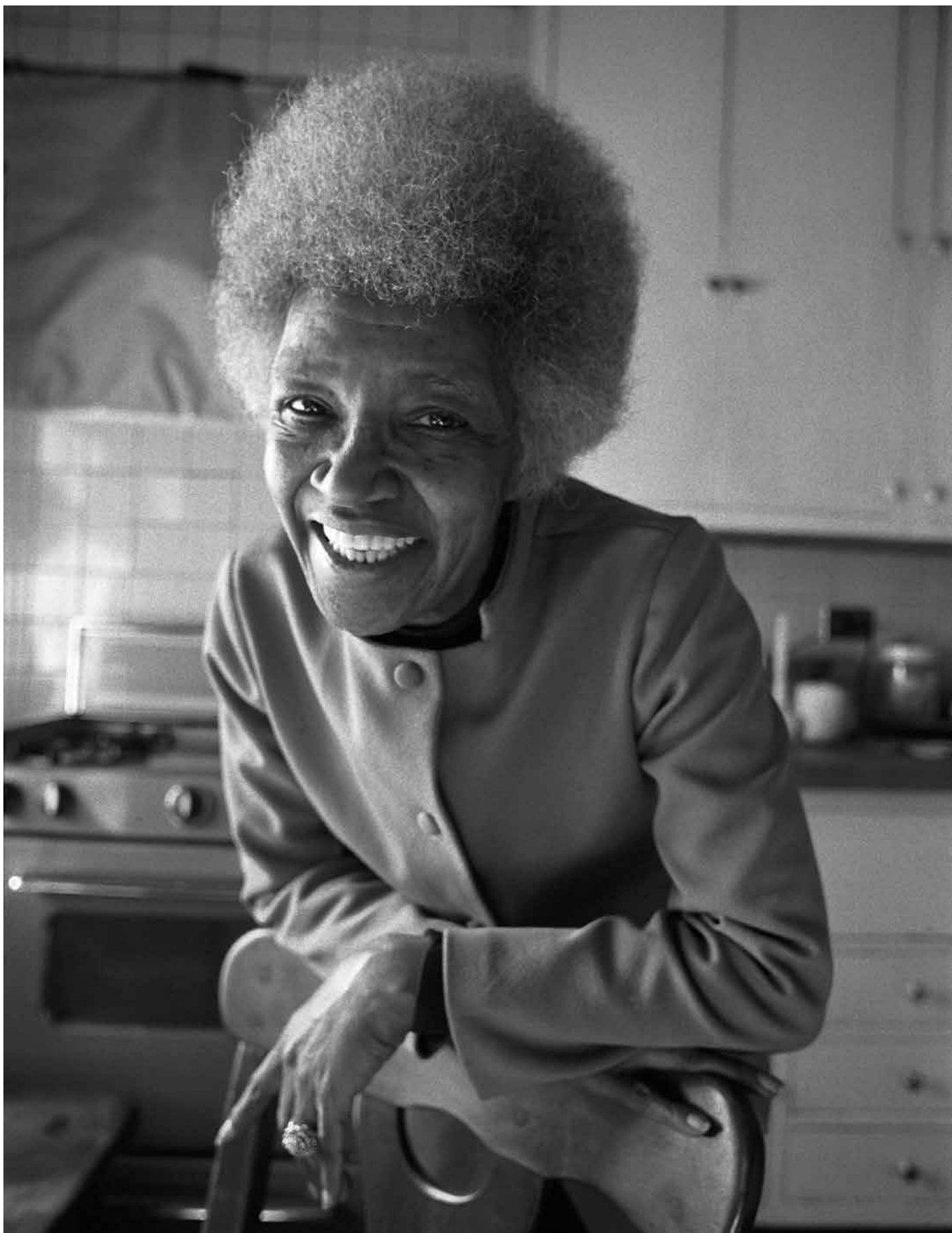
Ray Brown med Oscar Petersons Trio. Falkoner Centret, København, 1961

Don Cherry. Grand Central Station, New York, 1962

Coleman Hawkins. Studiesession for Columbia, 1960

Maxine Sullivan. I sit hjem i New York, 1975

John Hammond. Under TV-showet "The World of John Hammond", Chicago, 1975

Mel Lewis & Thad Jones. I studiet i New York, 1976

Timme Rosenkrantz interviewer Benny Carter

Del 3

Fortsat fra side 26.

BC: I will say this also with The Beatles and The Rolling Stones and these other younger groups; honestly, I enjoy very many of them! And with The Beatles particularly, I will say this – although we’ve gotta admit that they have copied what the Americans have been doing for years, you know what I mean, because they have taken from the roots too – they’ve come up with very good compositions, things like ‘Michelle’ and ‘Yesterday’. I’m not saying this because they were big sellers, I’m saying it because I honestly felt that musically they’re good! They have something. And a lot of the other groups have very good things too.

TR: Somehow I feel that people like Louis Jordan could have done that much better, and did much better.

BC: Well, yes, but then there had to be some other element that has got to appeal to the teenagers. And it has to do with the visuals too, I think. I hate to admit this, because I’m not in the Beatles age group, and I think that when the teenagers look at me or you or somebody of our era that, no matter how good we might be, they prefer to identify with somebody in their age group. And this is where the Beatles and these younger groups come along! You know, when the kids were dancing in the aisles to Benny Goodman, he was closer to their age at that time too!

TR: Well, that’s very true. I know you’ve done a lot of arrangements for singers, among others Peggy Lee who has done very well with your arrangements. I’ve heard some of them and they were very beautiful. What do you think of the singer of today?

BC: Well, there are many fine singers in all sorts of grooves ...

TR: Especially the jazz singers, not too many of those ...

BC: No, there are certainly not too many of those, because if one is sort of identified as a jazz singer, it cuts down your, I guess, your mass appeal. I think probably one of the fine jazz singers today is Carmen McRae. But she is not only a jazz singer, and she has proved this with many fine recordings, notably with her recent recording of ‘Alfie’. She sings anything, and I think her biggest commercial thing is certainly gonna be something that is not a jazz thing. This should make her a very big money earner, which she certainly deserves. But she’ll never make it that way as a jazz singer, not earning comparably what she will be capable of as a pop singer.

TR: I believe that Billie Holiday was so great that she would make it as a jazz singer. Well, she could never have been anything else but a jazz singer, as far as I’m concerned.

BC: Well, yes, but as well as Billie did, I don’t think she’d ever ... even if she were alive today she could never make the money that Sinatra made as a singer, haha! If Sinatra had tried being a jazz singer he never would have made it either!

TR: But that may be for other reasons?

BC: Well, very true. But still. I would just like you to tell me one jazz singer who has really gotten fabulously rich as a jazz singer.

TR: Well, Nat King Cole, of course ...

BC: Not as a jazz singer! No, no, I think you just confirmed my argument, haha! As soon as he got away from the piano and stood up and started singing 'Nature Boy' and 'Mona Lisa', then, then he got to be a millionaire, haha!

TR: All right. How about Louis Armstrong. There is a jazz singer ...

BC: Louis Armstrong is an institution. Louis Armstrong is a class unto himself. You cannot call him just a jazz singer. He was a great trumpet player and still is. And he was a great innovator. I mean, you know, there is a little bit of Louis Armstrong in every jazz trumpet player today. Because, that's where it started. He didn't just make it as a jazz singer. And Louis is a performer. Louis is an entertainer. Much more now than he has ever been. It's too bad, because when I go to hear him, I would like to hear more of the horn, you know.

TR: Could you give us three or four names of the people you think really satisfy you personally as of saxophone players or trumpet players or pianists?

BC: Actually, I don't listen to as many people as I should, because there's not enough time in my life, haha. I even got a lot of records that I have at home that I've never yet torn the cellophane jacket off because I haven't been able to get to play them. One of my biggest kicks, I'll tell you, was recently playing with Zoot Sims whom I had never heard play a great deal before. I heard him on some records, but I was never as impressed as when I made this last trip with Norman Granz' Jazz at the Philharmonic, and I was able to listen to Zoot swinging' and playing so beautifully as he does - every night for about three weeks, you know. He floored me.

TR: For tenor, I don't think anybody can touch him when it comes to swinging.

BC: And of course, I love James Moody, particularly his flute playing. This is ... oh, what a sound and what a feeling and what he does with that instrument is something else again. And I'll mention the trumpet players along with jazz. I like very much Freddie Hubbard. He's very good.

TR: Any other piano players that you would mention?

BC: Speaking of piano players, it was also a great experience to hear Teddy Wilson and play with him again. This was really something else. There's only one Teddy Wilson, there's nobody around like him, nobody around who plays nearly like he does and what he does.

TR: There's a little fellow out in California that I'm very enthused about, I think he plays a lot of piano. And I know that you know him because he started out in your band ... Gerry Wiggins?

BC: Well, Gerry Wiggins isn't heard enough these days, really, other than in clubs around Los Angeles and on some records, but I would certainly like to hear much more of him, he's still a fine pianist.

TR: What are your plans for the future. Are you gonna do anymore recordings soon?

BC: I intend to, yes.

TR: You have anything special in mind that you're gonna surprise us with?

BC: Well, if it were special and I was going to surprise you with it, I wouldn't reveal it here and now, haha!

TR: Oh, hahaha!

BC: No real surprises. I'm just trying to make up my mind what I'm really goin' to do. I'll probably be doing something soon with a big band.

Fotografier fra Timme Rosenkrantz' Samling

Niels Otte Timme Rosenkrantz blev født den 6. juli 1911 i Hellerup. Han var en dansk baron, journalist, forfatter, radioproducer, pladeproducer, foredragsholder og jazzentusiast og søn af Palle Rosenkrantz, forfatter af hovedsageligt historiske romaner, men også af *Hvad Skovsøen Gemte*, den første danske kriminalroman.

Timme Rosenkrantz hørte for første gang jazz i midten af tyverne, da en af hans kammerater fik lov at spille en jazzplade i skolen, og fra den dag af var Timme solgt til den nye musikform. Hans begejstring udmøntede sig tillige i, at han købte et trommesæt og startede sit eget orkester, The Harmony Boys. Musikhuset Kleinert i København importerede selv jazzplader fra USA, og Timme købte her alt, hvad han havde råd til.

Med barontitlen fulgte ikke noget baroni, så Timme måtte finde sig et borgerligt erhverv, og det blev som journalist ved Helsingør Dagblad. Han blev dog ikke ved faget særligt længe, da jazzen havde for stort tag i ham. 1933 blev lidt af et skæbneår for Timme, for her mødte og hørte han Duke Ellington i London under hertugens første Europa-turné – som desværre ikke førte ham til Danmark – og senere på året var han blandt de tusinder af fans, der modtog Louis Armstrong, da denne ankom til Københavns Hovedbanegård. Møderne med disse to, der på det tidspunkt vel var de i Danmark mest kendte jazzmusikere, førte til, at Timme måtte til New York, og i februar 1934 sejlede han for første gang til jazzens mekka.

Tilbage igen i Danmark havde han udover en stor stak plader også en masse fotografier, både nogle, han selv havde taget med sit bokskamera og nogle, som han havde fået af de jazzmusikere, han havde mødt. Det blev starten på den store samling på godt 3.000

fotos af jazzmusikere og orkestre, han ved sin død efterlod sig.

Året efter, i 1935, startede han ikke blot Danmarks men også et af Europas første jazztidsskrifter, nemlig *Jazzrevy*, som udkom 1935-36. Timme skrev selv mange af artiklerne, som selvfølgelig også var illustrerede med mange af de fotos, han selv havde indsamlet.

Det blev efterfølgende til flere rejser til New York, hvor han efterhånden blev en kendt person i jazzkredse og kunne færdes uhindret i Harlem. Timmes vindende, charmerende og umiddelbare personlighed var bestemt med til at lukke en masse døre op i den bydel, som ellers ville have været lukkede for alle andre hvide. Han kom til at kende en masse musikere, og Duke Ellington blev en nær ven helt fra starten, et venskab, der holdt til Timmes død. I sine erindringer *Music Is My Mistress* skriver Ellington følgende om Timme:

”Baron Timme Rosenkrantz var af ædel dansk blod, men han var ikke kendt blandt os for sin formelle titel i Harlem, på Broadway, Champs Elysées, State Street eller Central Avenue. Blandt os var han blot kendt som Timme.

Selv om han selv var kunstner, forfatter, poet og begavet med en usædvanlig humor, kan man ikke finde nogle af hans værker, der præsenterer hans litterære status på den helt rigtige måde. Grunden er, at han var en meget uselvisk person, der altid helligede sig de store musikere, han elskede og den musik, de spillede. Man kan derfor ikke vurdere dette menneskes potentiale helt efter fortjeneste, fordi han var helt opslugt af musikken.

Vi står i stor taknemmelighedsgæld til Timme Rosenkrantz, og må Gud velsigne hans familie og mindske deres sorg. De skal vide, at vi, hans venner, alle satte ham meget højt.”

Timme Rosenkrantz. På sin bopæl i New York, 1962. Foto: Ole Brask

Blandt andre musikere, som blev nære venner med Timme, kan nævnes Louis Armstrong, Count Basie, Erroll Garner, Coleman Hawkins, Stuff Smith – der kærligt kaldte ham for Timme Rosenpants! - Art Tatum og Fats Waller.

Da Anden Verdenskrig brød ud i september 1939, blev Timme fanget i New York, hvor han blev indtil befrielsen. Han havde lejet sig ind i en lejlighed på West 46th Street og måtte på en eller anden måde tjene nogle penge, så han kunne overleve. I begyndelsen var han ansat i Milton Gablers Commodore Music Shop, og det inspirerede ham til senere at starte sin egen pladeforretning i Harlem, som kom til at hedde The Mel-O-Dee Music Shop. Første kunde i forretningen var ingen ringere end Louis Armstrong, som handlede for hele \$50 – bl.a. en række af sine egne plader, fordi han fortalte Timme, at hans kone altid kom til at sætte sig på dem, så de knækkede! I 1943-

44 fik han sit eget radioshow Rhythm Is Our Business på den lokale radiostation WNEW, som lå tæt på hans lejlighed. Programmerne blev ret populære, og i de første præsenterede han bl.a. plader af Svend Asmussen og Leo Mathisen.

Det vigtigste i de sene krigsår var dog, at han fik anskaffet sig en skæremaskine, så han hjemme i sin lejlighed kunne optage musik på lakplader – kaldet acetater – med de musikere, der enten kom af sig selv, eller som blev særligt indbudt til lejligheden. Det blev til over 400 acetater, hvoraf den nok mest sjældne er en soloptagelse med pianisten Thelonious Monk, der spiller These Foolish Things og sin egen 'Round Midnight. En anden pianist fik sit gennembrud takket være Timme. Det var Erroll Garner, som Timme havde hørt som pausepianist i en lille klub på 52nd Street, Tondeleyo's. Timme inviterede ham gentagne gange hjem til sig selv og indspillede en

lang række acetater med ham solo eller sammen med Inez Cavanaugh, der både var sangerinde og Timmes kæreste. Nogle af disse optagelser solgte Timme senere til udgivelse på pladeselskaberne Blue Note og Official, og selv udgav han andre optagelser med Garner på sine egne plademærker Baronet, Embassy og New York.

I 1946 fik Timme arrangeret, at Don Redmans bigband som det første amerikanske orkester efter krigen kom til Danmark. Det var i september, og efter nogle koncerter i K.B. Hallen, tog orkestret på turné rundt i Danmark og senere til Schweiz.

I 1947 var Timme tilbage i New York, hvor han på den berømte Café Bohemia på Barrow Street i Greenwich Village arrangerede en lang række ugentlige jam sessions med kendte amerikanske musikere, og hvor han også præsenterede den unge svenske klarinettist Åke Hasselgård og den danske trommeslager Uffe Baadh. Nogle af disse jam sessions fik Timme også optaget, og de findes blandt hans acetater. Hasselgård var et kæmpetalent og blev ovenikøbet engageret af selveste Benny Goodman, men han blev desværre i 1948 dræbt ved en bilulykke blot 26 år gammel.

I slutningen af 1940'erne boede Timme i Paris, hvor han hjalp Inez Cavanaugh med at drive hendes restaurant Chez Inez, som især henvendte sig til de udstationerede amerikanske soldater, der savnede den hjemlige kost.

Fra 1949 og til sin død var Timme medlem af Danmarks Radio, i det første årti med sporadiske udsendelser i Radioens Jazzklub, men fra 1960'erne med egne udsendelser, bl.a. fra Mit Hemmelige Diskotek og En Halv Timmes Tid, hvor han med humor fortalte skrøner om sine oplevelser med amerikanske jazzmusikere og spillede nogle af sine plader eller båndoptagelser med dem. På utallige opfordringer har Danmarks

Radio genudsendt rækken af En Halv Timmes Tid i det nye årtusinde.

Danmarks Radio benyttede også Timme til – undertiden sammen med Jørgen Frigård – at rapportere om nyheder på den amerikanske jazzscene fra New York til de ugentlige Jazzrubbikken og senere Afterbeat. Det var under et ophold i New York, at Timme pludseligt døde den 11. august 1969. Han blev fundet på sit hotelværelse om morgenen af en stuepige.

Allerede den 22. august blev der holdt en mindegudstjeneste i New York for Timme. Det skete i St. Peter's Church, en kirke, hvor der var – og stadig er – tradition for at mindes jazzmusikere. "Jazzpastoren" John Glensel, Duke Ellington, Dan Morgenstern (leder af Institue of Jazz Studies ved Rutgers State University i New Jersey), Stanley Dance (engelsk jazzkritiker) og den danske generalkonsul J.O. Stephensen hyldede ham. Basunisten Tyree Glenn fra Ellingtons orkester spillede bevægende Ellingtons Mood Indigo og Satin Doll.

Timme var en populær radiovært og også meget benyttet som foredragsholder, når han var i Danmark. Pianisten Børge Roger Henriksen, der var fast ansat af Danmarks Radio som vært på utallige radioudsendelser igennem efterkrigstiden, var ret kritisk i sit forhold til Timme, som han helst så som jazzkritiker i radioen og ikke jazzfan. Timme holdt imidlertid stand og ønskede under ingen omstændigheder at vige fra det, han ønskede mest af alt: nemlig at præsentere sine yndlingsmusikere i rammer, der passede til dem. Han kunne ikke være kritisk over for dem, han var venner med.

Journalistuddannelsen var ikke gået hen over hovedet på Timme. Igennem årtier skrev han utallige artikler til danske og udenlandske tidsskrifter og blade, og han fik også udgivet en række bøger med humoristisk indhold, dog langt fra alle med jazzindhold.

Buster Bailey, Red Allen & J. C. Higginbotham. New York, 1934

Mildred Bailey & Fud Livingston, 1934

Fats Waller & Phil Ponce (Waller's manager). New York, 1937

Count Basie & Timme Rosenkrantz. New York, 1938

Mary Lou Williams & Pedro Biker.
Timme's Club, Nørregade i København,
1968

Dexter Gordon & Inez Cavanaugh.
Timme's Club, Nørregade i København,
1968

Ella Fitzgerald.
6e Festival International du Jazz,
Antibes Juan-les-Pins,
24.-29. juli 1965

Matty Peters, Teddy Wilson
& Inez Cavanaugh.
Timme's Club, Nørregade i København,
november 1968

Oscar Peterson.
Newport Jazz Festival, Freebody
Park, Newport, Rhode Island,
1.-4. juli 1966

Stan Getz. Newport Jazz Festival, Freebody Park, Newport, Rhode Island,
1.-4. juli 1966

Miles Davis & Stéphane Grappelli.
Newport Jazz Festival, Freebody Park,
Newport, Rhode Island, 6.-8. juli 1962

Fra venstre: Johnny Hodges & Duke Ellington. Newport Jazz Festival,
Freebody Park, Newport, Rhode Island, 6.-8. juli 1962

Bobby Hackett.
Newport Jazz Festival, Freebody
Park, Newport, Rhode Island,
1.-4. juli 1966

Thad Jones.
Newport Jazz Festival, Freebody
Park, Newport, Rhode Island,
1.-4. juli 1966

John Coltrane.
6e Festival International du Jazz,
Antibes Juan-les-Pins,
24.-29. juli 1965

Cootie Williams.
6e Festival International du Jazz,
Antibes Juan-les-Pins,
24.-29. juli 1965

Jimmy Rushing.
Newport Jazz Festival, Freebody
Park, Newport, Rhode Island,
6.-8. juli 1962

Louis Armstrong & Eddie Shu.
Tivoli, København,
1965

Jazzsamlingerne ved Syddansk Universitetsbibliotek

Samlingerne kan benyttes i åbningstiden. Der er intet offentligt udlån af musikalerne, men et rum med alle aflytningsfaciliteter kan stilles til rådighed. Registranter til Jazzcenterets bånd- og videosamling og til Rosenkrantz', Websters og Lindemanns samlinger fulgte med ved overtagelsen og kan benyttes på stedet. Alle bøger, noder, plader, cd'er og dvd'er er ligesom alle spolebånd i Rosenkrantz', Websters og Asmussens samlinger katalogiserede, og kan findes i bibliotekets katalog. Pt. koncentrerer indsatsen om registrering af spolebåndene i jazzcenterets samling.

Det Danske Jazzcenters offentlige samling

Denne del af Det Danske Jazzcenters samlinger er den, der blev anskaffet ved tildeling af midler fra det daværende Statens Musikråd. Samlingen omfatter godt 50 noder, 49 bøger, 1.516 78'ere, 70 ep'er, 482 lp'er, 300 cd'er og en række tidsskrifter, hvoraf nogle ikke findes på andre danske biblioteker. Størstedelen af samlingen består dog af godt 2.600 spolebånd, 1.000 kassettebånd

og 500 DAT-bånd med jazzudsendelser i form af både musik og interviews tappet fra Danmarks Radio i perioden 1975-1997. Disse bånd er en uvurderlig dokumentation af, hvad der er foregået på den danske jazzscene i disse år. Hertil kommer ca. 700 videobånd tappet fra både dansk, svensk og tysk fjernsyn i perioden 1980-1997, spændende fra de gamle kortfilm til nutidige koncertoptagelser.

Timme Rosenkrantz' Samling

Samlingen, der er koncentreret omkring swingmusik, omfatter 1.679 78'ere, 170 ep'er, 1.055 lp'er, 411 acetater, 923 spolebånd og 103 bøger. Acetaterne er af unik karakter, idet de er privat skårne lakplader med optagelser, som Rosenkrantz selv foretog i New York under 2. verdenskrig med kendte musikere eller optog fra radioen. Blandt de andre plader er mange sjældenheder, ligesom der blandt

spolebåndene findes en lang række værdifulde jazzkoncerter optaget fra dansk, svensk eller amerikansk radio, som ellers ikke er bevarede. Herudover findes mange kataloger, udklip og manuskripter til radioudsendelser og artikler, samt en flot samling på over 3.000 fotos af musikere og orkestre, hvoraf mange er taget af Rosenkrantz selv.

Ben Websters Samling

Denne samling består af 4.5 78'ere, 211 lp'er, 12 acetater, 137 spolebånd og en enkelt bog, hvoraf alt er katalogiseret og kan findes i bibliotekets katalog. På de privat skårne lakplader (acetaterne) og spolebåndene findes

nogle opsigsvækkende optagelser delvis foretaget af Webster selv. Herudover findes en stor samling memorabilia i form af godt 1.600 dias, 20 smalfilm, 700 fotos og nogle private papirer.

Erik Lindemanns Samling

Denne samling består af 160 kassettebånd med optagelser, som Lindemann foretog på københavnske spillesteder i perioden 1994-

1995, primært med grupper, der ellers ikke findes dokumenteret på plade.

Radio Jazz' Samling

Radio Jazz er en københavnsk nærradio, der sender flere gange ugentlig. Samlingen består af 100 spolebånd og 600 DAT-bånd med udsendelser af særlig dokumentationsværdi, f.eks. interviews og koncerter og viser på mange måder, hvad der er sket på den københavnske jazzscene, siden Radio Jazz begyndte at sende i 1987. Siden 2006 har

biblioteket ikke modtaget udsendelser fra Radio Jazz, idet det ikke har været muligt at erhverve flere DAT-bånd, ligesom stedet ikke har fundet alternative løsninger, så biblioteket fremover kan modtage deres udsendelser. Biblioteket har en komplet samling af bladet Radio Jazz, som bl.a. registrerer og omtaler alle udsendelser.

Svend Asmussens Samling

Fra Svend Asmussen modtog biblioteket i september 2003 en samling bestående af 14 lp'er, 33 cd'er, 25 spolebånd, 11 kassettebånd, 2 videoer, 8 bøger og 7 tidsskriftheft plus 189

fotos og en stor samling koncertprogrammer, anmeldelser, omtaler, plakater m.m. fra hele karrieren. Al musikken er katalogiseret og kan findes i bibliotekets katalog.

Richard Boones Samling

Fra Inga Boone, enke efter basunisten og sangeren Richard Boone, modtog biblioteket i november 2006 en stor samling, primært af privat karakter. Samlingen omfatter således mange private papirer, kontrakter og fotos

foruden instrumenter, mikrofon, tasker, hatte, portrætmalerier, scrapbøger, plakater m.m. Herudover medfulgte også 2 lp'er, 24 cd'er og 10 bøger, som alle er katalogiserede.

Ole Brasks Samling

I 2013 modtog biblioteket rettighederne til fotograf Ole Brasks enestående fotosamling. Ole Brask (1935-2009) rejste i 1959 til New York og blev en del af byens jazzmiljø på et tidspunkt, hvor en række epokegørende jazzalbums blev udgivet. Brask forevige med sine stemningsfulde og nærværende fotografier New Yorks jazzmiljø. Han fotograferede mennesker, der levede deres liv med jazz, og valgte ofte at gøre det i studiet eller når de øvede sig, frem for når de gav koncert. Det gav nærværende portrætter af nogle af jazzens absolutte frontfigurer, fx Count Basie, Dizzy Gillespie, Ben Webster,

Louis Armstrong, Duke Ellington og Stan Getz. Biblioteket blev udvalgt til at modtage den komplette fotosamling bestående af negativer. Heraf er ca. 600 udvalgt, digitaliseret, billedbehandlet og tilføjet metadata af jazzfotografen Jan Persson, der er en kender af såvel jazzmiljøet som af Ole Brasks samling, og som bl.a. har leveret alle fotos til Politikens udgivelse fra 2011 "Jazz i Danmark 1950-2010". Rettighederne tilfaldt Jazzsamlingerne på grund af stedets store indsats for formidlingen af sit jazzarkiv i form af bl.a. bogudgivelser. Ole Brasks Samling vil på sigt blive tilgængelig online.

Billy Moores Samling

Billy Moore (1917-1989) var en amerikansk pianist, komponist og arrangør, som efter en karriere som arrangør for orkestre ledet af Jimmie Lunceford, Charlie Barnet, Jan

Savitt og Tommy Dorsey slog sig ned i Europa i begyndelsen af 1950'erne. Her skrev han for franske orkestre og turnerede samtidig som pianist og arrangør for den

kendte sanggruppe Peters Sisters indtil 1960. Efter nogle år i Berlin turnerede han med sanggruppen Delta Rhythm Boys, inden han omkring 1970 slog sig ned i København som freelance arrangør. I hans samling findes en række færdige kompositioner og arrangementer for bigband i både partitur og udskevne stemmer, samt mange udkast til

Arne Astrups Samling

Arne Astrup (1922-2005) var tenorsaxofonist, der også var diskograf, bl.a. har han publiceret diskografier om Stan Getz, Brew Moore Zoot Sims og Buddy De Franco. Fra Little Beat Records har biblioteket fået en kasse med et

Brew Moore og Lars Gullins Samling

En interessant samling af 45 fotos og forskellige udklip fra aviser og ugeblade fra perioden 1958-1976, mest om de to musikere. Brew Moore (1924-1973) var en amerikansk tenorsaxofonist, der ofte var i Danmark igennem de sidste 10 år af sit liv. Lars Gullin (1928-1976) var en svensk barytonsaxofonist, der især i begyndelsen af 1960'erne igennem længere perioder var i Danmark og ofte

Per Olsgaard Jensens Samling

Per Olsgaard Jensen (- ca 2012) var en odenseansk fotograf, der ofte blev brugt af de lokale musikere og bands i forbindelse med pr-fotos. Han var dog også meget aktiv ved de årlige jazzfestivals sommer og vinter i Odense, ligesom han dokumenterede andre koncerter i byen, bl.a. på Magasinet.

Syddansk Universitetsbiblioteks øvrige jazzsamling

Siden oprettelsen i 1991 af den rytmiske linje ved daværende 'Det Fynske Musikkonservatorium' har bibliotekets anskaffelser af jazz taget fart, så de nu pr. august 2016 omfatter godt 900 bøger, 850 noder, 1.700 78'ere, 460 ep'er, 6.200 lp'er, 6.500 cd'er, 179 DAT-bånd, 725 videoer og over 160 dvd'er plus en del løbende og

både kompositioner og arrangementer. Dertil en stor stak professionelle og private papirer og dokumenter samt arrangementer for Delta Rhythm Boys. Samlingen er klausuleret således, at den kun er til brug på læsesalen. Ønskes hjemlån skal der indhentes tilladelse fra Billy Moore's efterladte.

par hundrede kassettebånd med musik og indtalte breve fra de sidste 40 år af hans liv, bl.a. fra basunisten Torolf Mølgaard, den norske sanger Cecil Aagaard og Victor Borge.

spillede i Jazzhus Montmartre, under tiden i samspil med Brew Moore. Mange af fotografierne er private, men der er også optagelser fra både scenen og backstage i Jazzhus Montmartre. Af andre musikere er der bl.a. fotos af Bud Powell, Rolf Ericson, Otto Brandenburg, Jan Johansson, Tete Montoliu, Oscar Pettiford, og Jørgen Ryg.

Samlingen omfatter et ringbind med negativer fra 1993-1998, en lang række bandfotos, men ikke mindste mange hundrede fotos fra de mange jazzkoncerter, der fandt sted i Odense fra midten af 1980'erne og op til nogle få år før hans død.

ophørte tidsskriftrækker med blandt andet ældre danske udgivelser. Hertil kommer en samling arkivalier i form af bl.a. diverse jazzfestival- og jazzkoncertprogrammer fra ind- og udland, komplette sæt af programmer fra Jazzhus Montmartre (1983-1990), Jazzhus Sophus Ferdinand i Odense (1974-1986), Værtshuset i Odense (1971-1972),

Jazzhus Dexter i Odense (1998-2010) samt Brande Boghandels postordrekataloger over jazzplader (1955-1973). Desuden har biblioteket modtaget mødereferater, breve, ansøgninger og vedtægter m.m. fra Dansk Jazzmusiker Forening (1970-1977), Ny Dansk Jazzmusiker Forening (1977-1990) og Foreningen Musik og Lys (1982-1990)

samt en fin gave i form af Ole "Fessor" Lindgreens scrapbøger (1957-2001) fra hans Big City Band i hele 13 bind. En del af samlingen er modtaget som donationer, og biblioteket modtager gerne fortsat jazzgaver, men forbeholder sig også ret til at udskille dubletter, som i så fald bliver givet til de studerende.

Jazzsamlingerne ved Syddansk Universitetsbibliotek rummer en række unikke fotografier og arkivalier.

Under temaet en fotograf, en fan og en legende løfter dette katalog af fotografier lidt af sløret for det mangfoldige indhold.

Fotografen er den internationalt anerkendte Ole Brask, der i flere årtier fulgte den internationale jazzscene.

Fanen er Timme Rosencrantz, der viede sit liv til jazzverdenen og blev venner med både dens stjerner og vandbærere.

Legenden er Ben Webster, hvis private fotos kataloget bringer et uddrag af.

ISBN: 978-87-93496-14-9

9 788793 496149